

De ontmaskering van Sinterklaas

Maandagavond was altijd een bijzondere avond. Het was de avond waarop de drumband van fanfare Concordia repeteerde in de zaal achter het café van mijn vader. Ik was acht, dus normaal gesproken was het rond acht uur bedtijd. Maar tijdens de repetities van de drumband telde die regel niet. Vanwege de herrie. Wat eigenlijk een smoes was, want ik was wel vaker onder luidruchtige muziek probleemloos naar dromenland gereisd.

Voorals Gerrit, de grote tromslager, maakte veel indruk op me. Gerrit was groot en sterk en ondanks de enorme trom op zijn buik stond hij altijd kaarsrecht. Van zijn gezicht zag je alleen zijn ogen die strak over de rand van het gevaarte loerden. Zijn armen waren zo lang dat hij met zijn linkerstok over de trom heen op het rechtervel kon slaan. Maar het meest spectaculair was, als hij dat achter zijn rug langs deed. Ik droomde ervan later ook grote tromslager te worden. Net als Gerrit.

Die maandagavond was de drumband er wel, maar werd er niet gerepeteerd. Mijn vader had me verboden naar de zaal te gaan, want er was iets bijzonders aan de hand. Sinterklaas kwam op bezoek. Dat vond ik niet eerlijk. Sinterklaas was er toch voor iedereen en vooral voor kinderen, zoals ik. Maar mijn vader had gezegd dat Sint dit keer alleen voor de grote mensen kwam. Als doekje voor het bloeden mocht ik opblijven en misschien, als ik geluk had, kon ik de goedheilig man nog even zien.

En dat gebeurde. Kwart over zeven ging de deur van het café open en kwam Sint binnen, gevolgd door zwarte Piet die een grote zak met zich meesjouwde. Sint wuifde en groette mijn vader.

‘Dag mijnheer Wim. Fijn u weer te zien. Alles goed met u?’

‘Ja hoor,’ antwoordde mijn vader. Met u ook?’

Sinterklaas en mijn vader kenden elkaar. Ik werd er opgewonden van, maar ook een beetje bang en kroop weg achter de tapkast.

‘U weet waar u moet zijn Sinterklaas?’

‘Jazeker,’ antwoordde Sint met gedragen stem en schreed naar de zaal. Zwarte Piet had de zak over zijn schouder gegooid en maakte enkele rare sprongen. Dat deden Pieten altijd. Samen verdwenen ze achter de schuifdeur.

Ik geloof niet dat een repetitie ooit zo lang heeft geduurd. Er klonk gelach en er werd gezongen en geapplaudiseerd. Mijn nieuwsgierigheid knaagde, maar er was ook verwarring. Over twee dagen was het 5 december en dikke Henkie had me op school verteld dat Sinterklaas helemaal niet bestond. Dat zijn ouders de cadeautjes kochten.

Ik wist niet meer wat of wie ik moest geloven. Ik had Sint zojuist nog met eigen ogen gezien. Bovendien kende hij mijn vader. Alle kans dat mijn wensenlijstje vervuld zou worden. Bovenaan stond een grote trom. Zo een als Gerrit had. Zo groot, dat ik er maar net overheen kon kijken.

Eindelijk ging de schuifdeur open.

‘Dag Sinterklaasje, daag, daag, daag, daag zwarte Piet.’

Sint wuifde en Piet maakte enkele bokkesprongen. De zak over zijn schouder was bijna leeg.

‘Zo Sinterklaas. U zult wel moe zijn. Ga even zitten. Wat wilt u drinken?’

Ik schrok. Ik had niet verwacht dat Sint zou blijven. Hij gaf zijn staf aan Piet en ging aan de bar zitten.

‘Doet u mij maar een pilsje, mijnheer Wim. En hoe is het met jou jongen?’

Dat was aan mij gericht. Ik werd vuurrood en kon geen woord uitbrengen.

‘Piet, geef Riny eens wat snoepgoed. Dat heeft die jongen wel verdiend, want hij komt altijd naar de repetities kijken.’

Piet nam een graai uit de zak en gaf me een handvol snoepgoed.

‘Dankjewel Sssinterkkklaas,’ stamelde ik.

Mijn gedachten vlogen van dikke Henkie naar Sint en terug. Hoe kon hij nou denken dat Sinterklaas niet bestond? De goedheilig man zat hier tegenover me en hij wist ook nog dat ik altijd bij de repetities was.

De Sint haalde een sigaar tevoorschijn en vroeg Piet om een vuurtje. Toen gebeurde het. Piet hield de aansteker bij de sigaar en plots stond het hoofd van Sinterklaas in de fik. Ik stond als aan de grond genageld, terwijl alles als een film aan me voorbij trok. De Sint trok de mijter van zijn hoofd en smeed hem weg. Ik zag de mijter met brandende baard in slow motion door de lucht vliegen. In een boog landde het projectiel enkele meters verder op de vloer. Piet maakte opnieuw rare bokkesprongen, maar nu om het vuur te doven. Hij danste een vonkenregendans. Verschrikt keek ik naar Sinterklaas. Het hoofd van de goedheilig man was bedekt met een druipende handdoek. Druppels water vielen op de bar. In het café hing een lichte mist en een geur van verbrand plastic.

‘Gaat het?’ vroeg mijn vader met bezorgde blik. Hij had vliegensvlug een handdoek achter de bar vandaan gegrast, door de spoelbak gehaald en op het hoofd van Sinterklaas gelegd.

‘Ja hoor, ik denk dat het meevalt,’ klonk het vanonder de handdoek. ‘Dankzij jou.’

In de verwarring viel het me niet eens op dat Sint plots een heel andere stem had. Die verwarring werd nog groter toen de goedheilig man de handdoek van zijn gezicht nam. Dat was ... Gerrit, de grote tromslager. Mijn mond viel open. Nog voor ik iets kon zeggen, zette mijn vader een sneeuwvitje voor mijn neus; een glas seven up met een scheut bier. Het schuim kroop langzaam over de rand.

‘Hier jongen. Je was toch al veel te groot voor die flauwekul.’

Gerrit keek me lachend aan. Mijn vader knipoogde. Dikke Henkie had dus toch gelijk gehad.

Twee dagen later leek het of alles een nare droom was geweest. Naast de kachel stond een enorm pak met mijn naam erop. Het was een grote trom. Zo een als Gerrit had. Zo groot, dat ik er maar net overheen kon kijken.

Riny Boeijen